

Προς μελλοντικό Ηγέτη...

του Χρίστου Στεργ. Μπελλέ

Ημέρες του 2007... Ημέρες σκληρής κομματικής και πολιτικής αναμέτρησης Παπανδρέου – Βενιζέλου, μετά την εκλογική ήττα του ΠΑΣΟΚ, την 16^η Σεπτεμβρίου. Είναι δύσκολο να ξεχάσεις, μέσα στα τόσα τραγελαφικά, την ημέρα του Πολιτικού Συμβουλίου κι εκείνη την τρομερή ματιά – δίκικοπο λάζο – « του μελλοντικού ηγέτη του κινήματος», Ευάγγελου Βενιζέλου, προς τον «εγκάθετο» και υπότροπο δράστη του καφέ φραπέ, Δημήτρη Ρέλλο, μα και την μακροθυμία και μεγαθυμία του, όταν καταύγασαν οι δημοσιογραφικές κάμερες, την ώρα που συγχωρούσε τόσο το δράστη, όσο και τον « ηθικό αυτουργό» του εγκλήματος, Γεώργιο Παπανδρέου.

Ημέρες του 2009... ΠΑΣΟΚ - Λαός και πάλι στην εξουσία, υπό το Γεώργιο Παπανδρέου. Στο φωτοστέφανο της νέας κυβέρνησης απαυγάζει το άστρο του αυτάρεσκου, ναρκισσευόμενου «ηγέτη» από το θώκο του υπουργού Εθνικής Άμυνας, στην αρχή, κι εκείνου του τσάρου της οικονομίας, στη συνέχεια, βατήρα που κατέχει και επί νέας κυβέρνησης Παπαδήμου. Όμως τα «έργα και οι μέρες» του, καθώς κι η Ιστορία έχουν και δίνουν τη δική τους διαφορετική αφήγηση.

Ο «Ηγέτης» και το ανώτατο πολιτικό προσωπικό του συστήματος – στιγματισμένο από έλλειμμα παιδείας – φαίνεται να μην έχει εγκύψει στο Μέγα Αλέξανδρο και την πολιτική στάση του, όταν έχυνε το νερό στην καυτή άμμο, γιατί δεν αρκούσε για όλους.

Ο «Ηγέτης» και το ανώτατο πολιτικό προσωπικό του συστήματος, αγνοεί τα λόγια-υποθήκη του Όργουελ, σχετικά με τον τρόπο ζωής των Βρετανών πολιτικών, που δεν αποτελεί υποκειμενική τους υπόθεση, αλλά άκρως πολιτική: «όταν πεινάγαμε και πείναγαν κι αυτοί, το αντέχαμε. Όταν εκείνοι καλοπερνούσαν κι εμείς πεινάγαμε, τότες η πείνα μας ήταν ανυπόφορη». Ο μεγάλος ηθοποιός, Κώστας Βουτσάς, το λέει με το δικό του γλαφυρό τρόπο: «η συντέλεια έρχεται από εκείνον που βλέπει τον άλλον να τρώει κι αυτός δεν έχει να φάει».

Ο «Ηγέτης» και το ανώτατο πολιτικό προσωπικό του συστήματος, αδυνατεί να σταθμίσει τα παιχνίδια της Ιστορίας καθώς και το γεγονός πως, από 28ης Οκτωβρίου, ο χρόνος μετρά διαφορετικά για την Ελλάδα και τους συστημικούς πρωταγωνιστές της. Το όριο, από το «ευγενές» σπορ του γιαουρτιού – προσφιλέστερου των αυγών – φτάνει σε κείνο της αμφισβήτησης του συστήματος, της ρήξης, με οριακό σημείο αιχμής τις παρελάσεις. Η Ιστορία αλλάζει αφήγηση, με τις εκπλήξεις – προσφιλές άθυρμά της – να διαδέχονται η μια την άλλη. Στο κάδρο της ο έφηβος καταγγέλλει και καταυγάζει μια κοινωνία που αξίζει μόνο τη μούντζα. Το πολιτικό σύστημα καταρρέει, επειδή έχασε κάθε ηθική υπόσταση, κάθε εμπιστοσύνη απ' το ιστορικό υποκείμενο, δηλαδή το λαό. Κράτος και πολιτεία – ακραιφνείς εγγυητές της κοινωνικής συνοχής – αγνόησαν παντελώς την αξιωματική ιστορική αρχή πως: **τίποτε δε θεμελιώνει την ενότητα και συνοχή χωρίς δικαιοσύνη κι ελευθερία** Ο άνθρωπος συμβιβάζεται με το πιο τραγικό, οριακό του αδιανόητο, το θάνατο, και γι 'αυτό ευθύνεται η απόλυτη Δημοκρατία των Ουρανών, η σοφία του «Θεού» που έχει θεσπίσει «τα οστά τα γεγυμνωμένα» να έχουν το ίδιο χρώμμα την ίδια πυρακτωμένη σιωπή. Ο άνθρωπος, παράλληλα, «είναι

καταδικασμένος σε ελευθερία» και το υποσυνείδητό, η ψυχή, το πνεύμα του εγκλείουν γόμωση πυρηνική που η έκρηξή της, όμως, προϋποθέτει την κατάλληλη θρυαλίδα.

Ο «Ηγέτης» και το ανώτατο πολιτικό προσωπικό του συστήματος, ξεκομμένοι απ' την πραγματικότητα, αγνοούν την αδυναμία της Δημοκρατίας να λειτουργήσει με το 80% του λαού σε κατολίσθηση, σε εξαθλίωση. Με ένα εκατομμύριο συνανθρώπους μας να ζουν στον αβάσταχτο βραχνά της ανεργίας. Κλείνουν τα μάτια στην καθημερινή κατάρρευση του κοινωνικού κράτους (1950-1980), την καταρράκωση της μεσαίας τάξης, τη φονική επέλαση της ανακατανομής του πλούτου, στον πλούτο. Αγνοεί – αν και επαΐων – τη συνταγματική αρχή ότι οι πολίτες «συνεισφέρουν χωρίς διακρίσεις στα δημόσια βάρη, ανάλογα με τις δυνάμεις τους» Πώς αλλιώς να ερμηνεύσεις την κατάθεση της λίστας των φοροφυγάδων αποκλειστικά και μόνο στη βουλή και όχι στο άπλετο φως της δημοσιότητας; «Κάποιοι που έχουν διαβάσει αποσπασματικά κάποιες από τις χιλιάδες σελίδες – μας πληροφορεί ο Θωμάς Τσάτσης (Ελευθεροτυπία 26/11/2011) – δηλώνουν συγκλονισμένοι και οργισμένοι για τα ονόματα που διάβασαν». Πρόσωπα που δεκαετίες μιλούσαν για το «πώς» και το «γιατί» της κοινωνικής κρίσης φέρονται να περιλαμβάνονται στη λίστα».

Ο «Ηγέτης» και το ανώτατο πολιτικό προσωπικό του συστήματος, δενΜια εξέγερση για να λειτουργήσει τελεσφόρα και συναρπαστικά, πρέπει να έχει ηθική υποστήριξη, να διαθέτει «γιατί», να αφηγείται και να διευκρινίζει αναφανδόν «εν ονόματι» ποιας (αρχής, αξίας, ιδέας, οντότητας, σκοπού κλπ.) ομνύει. Αν πρόκειται, δηλαδή, για την πατρίδα, τη δημοκρατία, τη θρησκεία, το σοσιαλισμό, τον πόλεμο κατά της διαφθοράς, των πελατειακών σχέσεων κλπ. Όταν η αντίδραση φορέσει τον όποιο ιδεολογικό μανδύα, τότε ανοίγουν οι ασκοί του Αιόλου, νομιμοποιείται το χέρι που ανοίγει την πόρτα του φρενοκομείου και των ποικιλώνυμων θαλάμων του (μίσος, διχασμός, σχιζοφρένεια κλπ.). Νωπό, κραυγαλέο ιστορικό παράδειγμα, στα καθ' ημάς, ο Εμφύλιος.